

ב. על שאכל גיד הנשה לוקה, משום שעבר על הכתוב "על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנֶּשֶׁה" (בראשית ל"ב ל"ג).

ג. ועל שבישל בשר בחלב לוקה, משום שעבר על הכתוב "לא תבשל גדי בחלב אמו".

ד. על שאכל בשר שנתבשל בחלב לוקה, משום שעבר על הכתוב, "לא תבשל גדי בחלב אמו"^א.

ה. על שהבעיר אש ביום טוב שלא לצורך [לבשל גיד האסור באכילה], לוקה, משום שעבר על הכתוב, "כל מלאכת עבדה לא תעשו"^ב.

ורבי יוחנן אמר, שברייתא זו אינה כהלכה, אלא כדעת בית שמאי, האומרים, לא הותרו בישול והבערה ביום טוב אלא לצורך אוכל נפש, אבל שלא לצורך נאסרו. אבל לפי האמת, מתוך שהותרו מלאכות לצורך אוכל נפש, הותרו גם שלא לצורך, ולכן אינו לוקה לא על הבישול ביום טוב, ולא על ההבערה ביום טוב.

הפרשת תרומות חלה ומתנות ביום טוב

כבר נתבאר בדף ט', שאסרו חכמים להפריש תרומות ומעשרות ביום טוב, כי בכך הוא מתקן את התבואה לאכילה, והיה לו לעשות זאת קודם יום טוב, שהרי כבר קודם יום טוב נתחייבה התבואה בתרומות ומעשרות.

יוצא מכלל זה הפרשת חלה, שהיא מותרת גם ביום טוב עצמו, והסיבה לכך כי חיוב ההפרשה בא בשעת גלגול העיסה, ומאחר שמותר ללוש ביום טוב עצמו, [כדי שתהא לו פת חמה ביום טוב], חיוב חלה בא ביום טוב עצמו, ומאחר שלא היו יכולים להפריש קודם יום טוב, מותר להפריש ביום טוב.

וכמו כן מותר להרים ביום טוב מתנות כהונה [זרוע לחיים וקיבה] מבהמה הנשחטת, ואף שהרמת המתנות אינה כהפרשת חלה, שכן קודם הפרשת החלה, העיסה טבל, ואסורה באכילה, ונמצא שההפרשה מתירה את העיסה, מה שאין כן במתנות שגם קודם הרמת המתנות הבשר מותר, מכל מקום, אם לא יפריש את המתנות מהבשר,

^א דכתיב "לא תבשל גדי בחלב" שלש פעמים, אחד לאסור אכילה, ואחד לאסור הנאה, ואחד לאסור בשול. [רש"י].

^ב קא סבר, יש חלוק מלאכות ליום טוב, ללקות שתיים על שתי מלאכות משום יום טוב. [רש"י].